

Opgevreten,
uitgespuugd

Opgevreten,
uitgespuugd

Elly Molenaar

Opgevreten, uitgespuugd

Foto omslag: Elly Molenaar

Omslagontwerp: Elan Media Group

Uitgever: Brave New Books

ISBN: 9789402144444 / NUR 301

© 2016 Elly Molenaar

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Voor Richard, want door hem weet ik nu wat ware liefde is.

‘Als je door een hel gaat, blijf gaan.’

Winston Churchill

Proloog

Madelon, 24 februari 2010

Ik had het allemaal zo mooi uitgedacht. Het leek een perfect scenario. Ik zou Dennis eens even goed de stuipen op het lijf jagen. Hem op die manier laten weten dat hij te ver was gegaan. En dat ik dat dus niet pikte. Maar nu ik hier zat, weggedoken achter het stekelige bosje, voelde ik de zweetdruppels langs mijn rug naar beneden lopen. Een minuut of vijf had het nu geduurd, maar dat leek wel tien keer zo lang. Mijn knieën deden pijn omdat ik ze, sinds ik hier was gaan zitten, bijna niet meer bewogen had. Ik voelde hoofdpijn opkomen. Dat kwam door het turen, met ogen als spleetjes, over het bosje naar het einde van het duinpad. Ik voelde me net een detective uit zo'n Duitse televisieserie. Derrick ofzo. Zou de Oberinspector zich in dit soort situaties ook zo ongemakkelijk hebben gevoeld? Het was zo'n druilerige winterochtend. De lucht was grijs gekleurd en het motregende. De koude wind, die over het bosje in mijn gezicht waaide, maakte mijn missie er niet comfortabeler op. Het was hooguit een graad of zes. Ondanks al die omstandigheden had ik het warm. Zoals ik weleens deed tijdens het sporten, legde ik mijn wijs- en middelvinger tegen mijn halsslagader. Ik schrok van het snelle hartslagritme dat ik voelde. Intuïtief ritste ik mijn dikke jas een klein stukje open en toen keek ik naar het keukenmes dat voor me op de grond lag, tussen het bosje en mij in. Het was splinter-

nieuw, ongebruikt. Ik pakte het op en in het onaangetaste blad zag ik mijn eigen weerspiegeling. Lange, blonde, ongekamde haren kwamen onder mijn muts vandaan. Twee bange, blauwe ogen keken terug, dikke wallen eronder, door de slapeloze nachten van de laatste tijd. In een poging mijn zenuwen onder controle te krijgen en mijn gedachten te verzetten, wilde ik een scheefgroeiend haartje uit mijn linker wenkbrauw trekken. Toen zag ik vanuit mijn ooghoek aan het einde van het pad iets bewegen. Ik schrok en liet het keukenmes tussen m'n benen vallen. Paniekerig greep ik ernaar, maar kon het niet direct vinden, en voelde bijna tranen opkomen van ellende. Waar ben ik mee bezig? Zachtjes schraapte ik mijn keel, alsof ik daarmee de situatie onder controle kreeg. Heel langzaam stak ik mijn hoofd omhoog, net zover tot ik over het bosje kon kijken, naar het einde van het pad. Daar kwam Dennis aan, joggend, in zijn vertrouwde hardlooptkleding. Hoewel hij nog een aardig eindje van me verwijderd was, herkende ik hem zonder meer. Zijn knalrode jas stak af tegen de kale bruine bomenmassa achter hem. Bovendien zag ik aan zijn manier van lopen dat hij het was. Die zelfverzekerde tred, zijn kin een stukje in de lucht gestoken en zijn armen strak langs het lijf, alsof hij er een exemplaar van zijn favoriete tijdschrift Donald Duck onder gestoken had. Ik voelde dat ik een beetje misselijk werd. Ten eerste door de walging die ineens opkwam. De afgelopen tijd had ik dat vaker gevoeld als Dennis in de buurt was. Ten tweede omdat ik me realiseerde dat mijn plan binnen nu en een paar seconden uitgevoerd moest worden. Terugkrabbelen ging niet meer. Ongezien wegkruipen was onmogelijk geworden en nu ik hier dan toch zat, achter dit bosje, kon ik net zo goed doen waar ik voor gekomen was.

Jemig, wat liep Dennis snel. Er was helemaal geen tijd voor al mijn gedachten. Ik moest nu gewoon... Met een onhandige kikker-sprong kwam ik achter het bosje vandaan. Ondanks dat ik van tevoren een heldhaftige kreet had geïmagineerd voor dit moment, kwam

er alleen een lichte kreun uit mijn mond. Mijn knieën trilden omdat ze zo plotseling uit hun benarde positie waren ontsnapt. Ik stond nu midden op het pad en keek Dennis recht in zijn ogen.

“Wat doe jij nou hier?” Hij stond abrupt stil, zo’n twee meter bij me vandaan, was duidelijk geschrokken van mijn plotselinge aanwezigheid, maar gaf niet de geschokte reactie waar ik op had gehoopt. Ineens realiseerde ik me dat het keukenmes nog achter het bosje lag en dat zijn milde respons daar wel eens mee te maken kon hebben. “Wacht”, riep ik. Mijn stem sloeg over en ik hield mijn hand als een verkeersregelaar in de lucht. Ik pakte het mes en maakte dat ik zo snel als ik kon weer in mijn positie klaarstond, met het keukengerei vooruit gestoken dit keer.

Nu moest ik iets zeggen. Dennis zou dat niet doen, zoveel was wel duidelijk. Hij stond nog op precies dezelfde plaats, in exact dezelfde houding. Alleen de uitdrukking op zijn gezicht was veranderd. Van een licht geïrriteerde verbaasdheid was die overgegaan in een kille, onbegrijpende blik. Zijn wenkbrauwen waren gefronst en ik zag dat zijn wangen wat van hun rode kleur verloren. Maar wat zou ik ook alweer zeggen? “Je... je eh...”, stotterde ik, het mes nog steeds voor me uit gestoken. Dennis veranderde van houding. Hij hevelde zijn gewicht over op zijn andere been, stak zijn armen over elkaar en leunde naar achter. “Wat doe je nou weer, Madelon?” Hij zei het belerend, op zo’n minachtende toon die ik niet goed kon verdragen. Vooral het woordje ‘weer’ zat me dwars. Alsof ik iedere week op een verlaten duinpad met een mes stond te zwaaien. “Hou je mond”, riep ik zo hard als ik kon en voordat hij wat kon inbrengen herhaalde ik mezelf, op een wat lager volume dit keer. Ik dwong mezelf een paar seconden rust te nemen voordat ik verder ging. Ik keek naar de grond, naar het mes en toen weer naar Dennis. Hij stond nog steeds in dezelfde houding en hield mijn blik vast.

”Wat wil je nou gaan doen?”, vroeg hij. “Me vermoorden?” Hij grinnikte.

“Ik wil dat je je mond houdt en naar me luistert.” Geïrriteerd merkte ik op dat mijn stem trilde. Focussen op wat ik wilde zeggen, moest ik nu vooral. Dennis leek er de tijd voor te nemen, zuchtte diep en verschoof zijn gewicht op zijn andere been. “Ik wil dat je het uitmaakt met die griet.” Om mijn woorden kracht bij te zetten stak ik het mes in zijn richting toen ik ‘griet’ zei. Gespannen keek ik hem aan, wachtend op zijn reactie.

Van te voren had ik dit scenario tientallen keren in mijn hoofd afgespeeld. Dennis was iedere keer geschrokken. Natuurlijk had hij er wel wat ‘ja maren’ ingegoooid, maar uiteindelijk was hij gezwicht, voor mij en voor het scherpe keukenmes natuurlijk. In mijn fantasie zei hij dat hij het zou uitmaken en dat hij alles zou doen om mijn pijn te verlichten. Een wat naïef droombeeld, dat snapte ik nu ook wel.

Maar hoe Dennis daadwerkelijk reageerde, daar had ik geen rekening mee gehouden. In eerste instantie keek hij nog wel wat gekrenkt uit zijn ogen. Maar de frons op zijn gezicht verdween langzaam, als een ijsklontje in een glas warm water, en ik zag tot mijn afkeer zelfs een glimlach op zijn gezicht verschijnen. “Uitmaken?”, zei hij. “Uitmaken met Christine? En waarom dan wel?”

Waarom? Waaróm? Moest ik dat nou uit gaan leggen? Dit liep heel anders dan ik van te voren had bedacht.

“Omdat ze een hoer is”, schreeuwde ik. Theatraal pakte ik mijn muts vast met mijn vrije hand, trok hem van mijn hoofd en gooide hem zo hard ik kon op de grond naast me. Dennis trok zijn neus op toen hij mijn ongewassen haardos in het oog kreeg. Ik voelde me kwaad worden, onmachtig. Ik baalde, omdat ik deze scène zo niet in mijn hoofd had geoeffend. Ik moest juist rustig blijven en beheerst. “Omdat je mij met haar bedrogen hebt en het doet pijn. Ik wil niet dat je met haar bent. Dat wil ik niet. Je hebt mijn leven verwoest.” Ik vocht nu tegen de opkomende tranen. Het mes liet ik zakken en ik keek vastberaden naar het bosje waar ik achter van-

daan gesprongen was. Ik wilde niet huilen, niet nu, ik moest juist sterk zijn. Ik gunde het Dennis niet dat hij me zag breken, voor de zoveelste keer.

“Je leven verwoest? Maar ons leven samen was toch ook niet zo geweldig? Je moet verder gaan Maddie. Zoek een nieuwe man, eentje die wel bij je past.” Dennis zijn stem was zacht geworden en hij liep een stukje op me af. Met een ruk draaide ik m'n gezicht weer naar hem toe. “Wij passen perfect bij elkaar”, riep ik en ik vloekte in mezelf vanwege de puberale klank in mijn stem. De tranen liepen nu toch over mijn wangen. Ik kon het niet tegengaan. Snotterend jammerde ik verder. “Je doet me pijn. Het idee van jij en zij samen. Ik kan het niet meer aan. Je moet ermee stoppen. Je moet het uitmaken met haar.” Ik keek Dennis met opgetrokken wenkbrauwen aan. Deze blik had ik meermalen geoefend. Ik wist precies hoe het er, in spiegelbeeld weliswaar, uitzag. Alleen had ik er tijdens mijn oefeningen geen natte wangen en een loopneus bij bedacht.

Dennis leek enigszins geraakt door mijn blik. “Maddie, ik wil je toch helemaal geen pijn doen?” Hij liep naar voren, met uitgestoken armen, zo op me af. Even wilde ik wegzinken in zijn armen, even wilde ik vergeten wat er allemaal was gebeurd en op dit paadje in gedachten teruggaan naar de tijd dat er nog niks aan de hand was en mijn leven simpel was geweest, pas een paar weken geleden. Nu stond mijn wereld op zijn kop. Ik keek Dennis in zijn ogen. Door mijn hoofd flitsten alle leugens die hij me verteld had, ik zag de foto voor me van hem en dat meisje samen en het voelde alsof iemand mijn keel dichtkneep. Voordat mijn hersenen het goed en wel konden doorgeven aan mijn armspieren had ik het mes al opgetild. Met alle kracht die ik in me had, stak ik het glimmende blad in Dennis zijn lijf.

Dat het mes zo soepel naar binnen zou glijden, had ik nooit verwacht. Had het niet tegen zijn ribben moeten afketsen? Dat ge-

beurde niet. Het vlijmscherpe blad schoof moeiteloos naar binnen, in zijn borstkas, en het kwam er daarna ook weer zonder problemen uit. Ik zag dat het nu donkerrood was geworden van het bloed dat het aan had getroffen in Dennis' lijf. Voor mijn gevoel stond ik wel een halve minuut als versteend naar het keukenmes in mijn hand te kijken. Deze scène hoorde in een film thuis, niet op een paadje in de duinen vlakbij het dorp waar ik was opgegroeid.

1

Ware liefde

Madelon, in een zorgeloos ver verleden

Vroeger was ik ervan overtuigd dat er voor ieder meisje en iedere vrouw op aarde een man rondliep die precies bij haar paste. Een man die al haar onvolkomenheden aanvulde, en andersom, zodat een volmaakte mix ontstond. Mijn vader en moeder waren zonder meer het bewijs dat mijn theorie klopte en ik zag daar iedere dag voorbeelden van. Als mijn moeder het deksel van de appelmoespot niet los kreeg, gooide mijn vader zijn grote handen in de strijd en draaide de goudkleurige dop zonder zichtbare inspanning van de glazen pot. En als mijn vader een broodje hagelslag had gegeten, en de bruine chocolaatjes kris kras over de tafel vlogen, kwam mijn moeder met een dweiltje aanzetten om ze allemaal weer netjes bij elkaar te vegen. Bedankjes heen en weer waren niet nodig. Ze functioneerden gewoon alsof het de normaalste zaak van de wereld was; mijn vader vulde mijn moeder aan en andersom. Zonder elkaar zou het leven voor hen allebei niet gemakkelijk zijn. Mijn moeder zou genooddaakt zijn veel minder lekkere appelmoes uit papieren pakken te gaan eten en mijn vader zou langzaam verdrinken in een berg wit uitgeslagen chocoladehagel. Maar samen waren ze perfect en konden ze de hele wereld aan.

Toen ik een jaar of tien oud was, maakte ik een lijst waar al mijn

onvolkomenheden op stonden. De belangrijkste prijken bovenaan, geschreven met een dikke zwarte viltstift en ook nog eens onderstreept. 'Verlegen', 'bang voor spinnen' en 'niet kunnen opschieten met meester Rick' vormden de top drie. Onderaan het papier had ik nog wat minder belangrijke zwakke punten gekrabbeld. Dat ik nog steeds geen koffie lustte bijvoorbeeld. Ik vond dat niet zo'n ramp, maar ik was wel van mening dat het een plaatsje op mijn lijst verdiende. Vanaf dat moment hield ik het a4tje opgevouwen bij me in mijn broekzak. Als ik een rok zonder zakken droeg, dan hield ik het vast in mijn hand. Tijdens schooltijd stopte ik het weg in mijn laasje om het er aan het einde van de dag weer uit te halen en mee te nemen naar huis. Ik wilde de lijst altijd bij me dragen om er op ieder cruciaal moment op te kunnen kijken. Via die lijst, daar was ik tenminste van overtuigd, zou ik mijn aanstaande man namelijk gaan herkennen. Mijn man die niet verlegen was, niet bang was voor spinnen en ook nog eens goed kon opschieten met meester Rick. Misschien zou hij zelfs koffie lusten en een heleboel andere eigenschappen hebben om mij aan te vullen.

Een jaar of twee duurde deze religie. Toen was het papier verfrommeld, zaten sommige delen aan elkaar geplakt met plakband en kon je de woorden bijna niet meer lezen. Een man die al mijn onvolkomenheden kon aanvullen met zijn sterke kanten was ik niet tegengekomen. Op mijn nieuwe school gaf meester Rick geen les en of mijn man met hem kon opschieten, boeide me daarom eigenlijk niet. De lijst liet ik vaker thuis, in mijn bureaula, en raakte in de vergetelheid. De vriendjes die ik in de jaren daarna mee naar huis bracht, vertelde ik nooit over die lijst. Ik dacht er eerlijk gezegd ook niet meer aan.

Totdat ik Dennis ontmoette. Waarom weet ik niet, maar onwillekeurig ging ik in gedachten alle punten op de lijst af toen hij voor me stond. Hij was niet verlegen, dat zag ik meteen. Ook kon ik me niet voorstellen dat hij bang was van spinnen en om de één of ande-

re reden had ik het gevoel dat hij het uitstekend zou kunnen vinden met meester Rick, die inmiddels wel een jaar of vijftig oud moest zijn. Vanaf het eerste moment dat Dennis me aankeek, wist ik dat hij mijn man was.

12 september 2000

Ik was onder de indruk van zijn gestalte. Zijn gespierde, gladde borstkas, die grote handen en de donkere bos haren op zijn hoofd zorgden meteen voor een wee gevoel in mijn onderbuik. Zijn twee doordringende ogen vielen me direct op. Ik zag een vriendelijke glimlach in die donkere irissen, maar tegelijkertijd gaven ze me het gevoel dat ik serieus genomen werd.

De thermometer gaf tropische temperaturen aan. Het was zo'n dag dat vogels zich liever schuilhielden in donkere koele bosjes en dat er in verzorgingstehuizen spontaan inzamelingsacties werden gehouden voor het aanschaffen van airconditioners. Ik had vandaag geen colleges, ik hoefde geen droge stof in mijn hoofd te stampen, en dat leek de zon samen met me te willen vieren. Nog één keer dit jaar wilde hij laten zien en voelen dat hij kon schijnen en verwarmen. Het zand van het Heemskerkse strand voelde klam aan. De zweetdruppels liepen van onder mijn armen langs mijn lichaam omlaag op mijn handdoek.

Ik werd uit mijn duffe staat gewekt door een harde klap tegen mijn zij. Een paar seconden later knielde hij naast mijn handdoek neer. Zijn rechterhand gaf hem steun in het zand en hij boog een stukje over me heen. Ik rook zijn geur, een mix van zweet en aftershave, en gek genoeg wond dat me op. Het prikkelde mijn neusgaten. "Sorry", was het eerste dat hij tegen me zei, met een lage stem, rustig en goed gearticuleerd. Ik voelde de plek waar ik geraakt was branden en ik keek naar degene die dat veroorzaakt had. Boos in eerste instantie, maar al snel verbouwereerd. Deze man keek me zelfverzekerd aan. Een blik die naar mijn weten altijd hand in hand